

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 11. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649683045216.pdf> (tilgået 02. april 2023)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

Hjertet og Havet er dog underligt beslægtet! Havet er Jordklodens store Hjerte; derfor bruser det saa dybt i den stormende Nat, derfor fylder det vort Bryst med Veemod eller Begeistring, naar den klare Stjernehimmel, dette Evighedens store Billede, viser sig i den rolige Flade. Himlen og Jorden speile sig i Havet, som i vort Hjerte, men Menneskehjertet bliver aldrig saa roligt som dette, naar først Livets Storme har rystet dets Indre. Dog, vor Levetid her, er kun en lille Tid af det store Verdens Legemes; i Øieblikke glemme vi vor Smerte, selv den dybeste, i Øieblikke glemmer ogsaa det store Hav sine Storme, og for et Verdenslegeme ere Uger og Dage kun Øieblikke. Men jeg bliver jo ret snaksom! saaledes fortalte jeg ogsaa engang for et lille Barn, jeg sad med paa Skjødets, mange Historier, som jeg selv fandt smukke, meget smukke! Barnet saae mig ind i Ansigtet med store Øine, jeg troede ret at mine Historier gjorde det lykkeligt, thi jeg begyndte selv at more mig ved at fortælle for det lille, opmærksomme Barn. Paa det interessanteste Sted afbrød jeg mig selv og sagde: »hvad synes Du?« og Barnet svarede: »Du snakker saa meget!« Maaske gaaer det ogsaa saaledes med Dig, kjære Læser? Men tænk, vi have nu ogsaa imidlertid seilet over hele Østersøen; passeret Stævnns Klint med sin 12 vandrende Kirke, Møens hvide Kridtbjerge, hvor Skoven alt begyndte at grønnes, og Laaland selv, hvor det røde Fyr brændte i den halvdunkle Nat. Solen er atter staaet op, og det var smukt at see, men de fleste Passagerer sov, idet de vist tænkte som Arv: »Morgenen er meget smuk, naar den kun ikke kom saa tidlig paa Dagen!«